

UNA MICA DE TOT

Miquel Spa

miquelspa@regio7.cat

Dues Cerdanyes en un combat desigual

Entro en una casa pairal d'un poble de Cerdanya. Un d'aquells pobles que semblen resistir a l'allau de les constructors. El nucli urbà del poble es manté a grans trets com ho era fa un segle. Pocs carrers, quatre cases de famílies que es coneixen de generacions i arreu prats de conreu i pastures. Des d'aquí no es veuen pletes. Les urbanitzacions de segones residències busquen emplaçaments més elegants. Amb panoràmiques d'una vall que cada vegada més es va assemblant als pobles de la costa que tant solitaris i morts trobem a l'hivern. Vaig a fer una entrevista a una parella del poble. Un patrimoni que suma més de cinquanta anys vivint junts, abans en família, en aquesta casassa que dona la benvinguda al visitant del petit poble. De fora es veu un edifici robust. Amb parets contundents i dos pisos que s'aixequen sense con-

cessions gratuïtes a l'arquitectura o l'estètica artística. Finestres petites, vidres prims i una portalada gran que dona accés a l'era. Aquest espai és ple de vida. Bestiar a l'estable, gossos amunt i avall i un ordre general que es manté entre l'activitat diària i la pràctica que les coses siguin allà on es necessiten en el dia a dia. Aquí no hi ha espai pels recs, ni la gespa tallada al mil·límetre. Tampoc pels geranis efímers que a la primera gelada del final d'estiu moriran. Tampoc no hi ha lloc per les gandules ni la taula de fusta pel dia que el dinar vingui de gust fer a fora. La parella que m'espera em fa entrar a la cuina del casalot. Un espai enorme. Auster. Humil. Fred fins i tot a l'estiu. La llum hi entra escassament. Seiem al voltant d'una taula que ha vist passar llinatges en celebracions íntimes i en festes majors que a Cerdanya eren motiu per retrobar cosins i tiets

del poble del costat. A l'hivern aquesta estança alta i ample és una nevera. M'expliquen els padrins que es passen hores davant l'estufa i que quan arriba el moment d'anar a dormir corren cap al pis superior per retrobar l'escalfor del llit. Una vida espartana. Aquí tampoc no hi ha lloc per als grans finestrals de vidre encarats a la vall que són la gran moda de les segones residències. Ni per les calefaccions activades a distància amb el telèfon per escalfar les cases divendres al vespre. La parella mira al seu voltant i veu un poble encara verge de cases d'estiueig. Els prats de tota la vida encara hi són. Com també ho és l'existència dura del Pirineu històric. Dos mons que són a tocar i que mantenen un combat desigual. Els padrins saben que quan ells no hi siguin, tot aquest escenari del casalot fred i l'era viva morirà amb ells.